

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XXI. Quomodo consolari se debeant Spirituales, consolationibus
Spiritualibus destituti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

ſæ vxores euenere, intelligenda ſunt; nã
ſolet yterque nonnunquam ſimiles cre-
æ moleſtias, & animi amaritudines. Et
quamuis meritò ſcœmina ſubiecta & ſub-
dita ſit viro, ideoque plura ab ipſo pati
debeat; Maritus tamẽ tantò magis com-
patietur vxori, tantoq; maiori eam mo-
deratione & diſcretionẽ reget, quantò
naturã cognouerit fragiliorem.

Ad extremum omnes & ſingulos di- *In 3. parte*
ſcordes & calamitoſos coniuges nõ ego, *pastora. cu.*
ſed D. Gregorius hortatur & admonet, *re. Admo.*
vt nimirum eorum quiſque non tam que *28.*
ab altero tolerat, quã quæ ab ipſo tole-
rentur attendat. Si enim ſua quæ portan-
tur conſideret, ea quæ ab altero ſuſtinet,
leuius portabit.

CAPVT XXI.

QUOMODO CONSOLARI SE DE-
beant ſpirituales conſolationibus ſpi-
ritualibus deſtituti.

TRactauimus huiusque particularia
quædam media, quibus ſeipſos cõ-
ſolentur afflicti paupertate, ægritudine,
vel morte propinquorum & familiarũ,
aliſq; terrenis aduerſitatib⁹, quas plerũq;
mũdi amatores magis deſlere conſueue-
runt. Nunc de alio tribulationum genere
nobis

nobis dicendum; earum scilicet, quæ non
temporalium, rerum uel mutabilium, sed
coelestium donorum naufragium infe-
rentes, animam supra modum molestant
& affligunt. Quemadmodum enim Deus
homines voluptuarios castigaturus, non
eos spiritualibus (de quibus, pro dolore,
parum solliciti sunt) uerum secularibus,
quibus se totos quasi deuouerunt, priuat
& exiit bonis, ut vel hoc saltem modo
miseriam & stultitiam suam agnoscent
tes, ad Deum conuertantur: ita contra, ho-
minum secundum spiritum uiuentium
probaturus fidem, non transitorias illis
opes, non amicorum solatia, sed diuina
subtrahit consolationes, quibus sublatis
omnia uana arbitrantur. Quod certe
euenire manifestum est, cum anima am-
fisse se Dei gratiam existimat, quando e-
dem loquitur, & non respondet, clamat
& non exaudit, querit & non inuenit
ut penitus iam à Deo proiecta & detra-
cta uideatur, in quem omnem suam fidem
ciam collocat. Quid uelim, qui ducunt
sinuem, nouerunt & facile intelligunt
hi, quos frequenter inuisit Deus, quos
ad tempus, quando uult, deserit: contra
reliqui omnes uitiorum & prauorum ap-
petituum suorum fluctibus immeriti,
nullam cum Domino coniunctionem
habent

habent
tempo
absen
rant.
uotum
potissi
sentiu
tis ma
ficut e
res sur
carum
pertis
sentia
tur, it
uersita
moue
do rec
tanto
rectea
menti
niri au
tia De
agat,
nam e
totum
rem.

Q
fleter
de vag
dic, q

habe

habentes, quantum præ cæteris rerum
 temporalium iacturis solius Saluatoris
 absentia doloris adferat, prorsus igno-
 rant. Quare caput hoc spiritualium & de-
 uotorum consolationi inferuiet, eorum
 potissimum, qui se à Deo quodammodo
 sentiunt desolatos, quæ certè pœna cun-
 ctis maior est sæculi calamitatibus. Nam
 sicut consolationes diuinæ excellentio-
 res sunt, quàm vt verbis exprimantur, ita
 earundem priuatio incredibilis est inex-
 pertis: & sicut anima recreata Dei præ-
 sentia omninò se felicissimam arbitra-
 tur, ita, vt nullis se tribulationibus & ad-
 uersitatibus contristari, vel leuiter com-
 moueri posse confidat; eodem planè mo-
 do recedente, & iam terga sibi vertente,
 tanto mœrore & tristitia afficitur, vt nec
 recreari aut refici, nec doloris eius vehe-
 mentia vlla re, vel minimum quidem le-
 uari aut mitigari queat, adeò enim absen-
 tia Dei perturbatur & affligitur, vt quid
 agat, quid uè incipiat, prorsus ignoret,
 nam quicquid molitur, vel aggreditur,
 totum illud auget & accumulât mœro-
 rem.

Quapropter vt viator à regia via de-
 flectens, & per syluas ac nemora hinc in-
 de vagabundus discurrens, inclinatio iam
 sic, quò se vertat, quouè pergat anxius,

H

& iii-

& inter pericula medius hærens, præ anxietate & sollicitudine penè dementatur quia & progredi formidat, & regredi nequit, nec libet morari, & si lamentatur non adest qui consoletur, si vociferatur non exauditur, si tacet, stimulat malorum accusatrix conscientia: ita quoque anima à Deo desolata, & tribulationum fluctibus agitata, nec aliquod ad ipsum succurrendi medium inueniens, præ angustijs penè distrumpitur, nam quicquid querit, quicquid consolationis assumit, totum illud conuertitur in dolorem.

Desolatio hæc verè desertum illud est, ad quod Deus omnes de Aegypto seruitutute per repromissionem veteris sui liberatos deducit; cui non immerito maximam adhiberi vult fidem, quia cui pollicetur, rebus ipsis iam visu & auditu perceptis certiora sunt. Dum ergo anima in hoc deserto posita, & angustijs vobis que septa, anxia & attonita hæret, quaerit, aut quomodo se consolabitur.

Oportet sanè vt in tantis periculis constituta, & quasi miseriarum turbulentiæ per immensum pelagus dissecta, anchoram suam in Deum confidentiæ non deserat, nec se huius tempestatis fluctibus agitari permittat, existimans se derelictam; si. n. instar nauis cuiusdam gubernatoris

tulo sp
cul dul
det, & e
in perp
yllum.
alis, cer
bus suc
ac recre
uini an
gradus
tingit, v
auitaci
alij inc
rituale
tanqua
dulced
ler, qu
suefact
gistro i
Q
sensibi
eò san
repute
festissi
solatu
non or
onis &
seq; su
bitrio,

culo spoliata per obliquum tendat, procul dubio in desperationis rupem incidet, & euerfa atque contracta postmodum in perpetuae calamitatis demergetur abyssum. Necessarium igitur est, vt spiritualis certò sciat, consolationes illas quibus suos quandoque in oratione reficit ac recreat Deus, non esse certissima diuini amoris indicia, nec perfectissimos gradus virtutum: frequenter enim contingit, vt perfectiores quique gustum suauitatis sensibilis minus sentiant, quam alij incipientes adhuc & curriculum spirituale à limine salutantes, quos Deus tanquam tenellos & paruulos lacte & dulcedine consolationis suae enutrire solet, quoad corroborati grauioribus assuefacti cibus, paulatim sine duce & magistro incedant.

Quocirca si cui consolationes istae sensibiles communicantur, is se non a idè sanctissimum, Deoque charissimum reputet, qui tunc primum censetur perfectissimus, quando ab eodem plane desolatus ac derelictus, exercitia tamen pia non omittit, sed arctiori quodam dilectionis & amoris vinculo Deum complectens, seque suaque omnia diuino ipsius committit arbitrio, & siue prosperè, siue aduersè quaeque

H 12

succe-

succedant, siue consolationes percipiatur, siue deseratur, siue pacis sit tranquillitas, siue belli tumultus, semper eidem adheret, semper inseruit, eodem feruore, eadem diligentia.

Ex quo satis liquet ad experiendam eandem famulorum, Deum sæpè delicias illis subtrahere spirituales, quatenus consolationes internas desuper sibi concessas esse intelligunt, ne scilicet, aut nimium propter illas extollantur, aut ipsi destituti desperent, vel immoderate dolent, sed, vt decet, perfecte in omnibus ambulantes, ac verè humiles, tantis donis indignos recognoscant. Quamquam que tribulatio ista spiritualis nihil aliud est, quàm priuatio quædam sensibilium consolationum, seu quædam quasi subtractio alimentorum, quibus anima refectâ & corroborata mandata obseruat, & per scabra virtutis itinera instar Helicæ incedere solet, qui sub cinericio panis perit, in fortitudine cibi illius peruenit ad montem Dei.

Præterea tanta est hæc animæ desolatio, vt à nemine præterquam ab experientia explicari satis possit: neque enim se tantum nullum solatiū percipere, quàm affligi ac vexari à Deo existimat, quippè, quæ solatijs omnibus destitutam, nec à seipso

nec ab
vel patre
sperant
amicum
quorum
osorum
Fuit q
tus Sufo
bilis, m
mirabil
litò mag
um, vt f
paruit a
eum die
propter
gitare,
potius t
que sup
meo to
lia quoc
set adue
uit, inte
uires p
hoc fer
hucusq
treis; a
lactabe
stabis v
tus, orb
homin

nec ab alia qualibet creatura subsidium
vel patrocinium aliquod sentientem aut
sperantem, omnino deserere, & velut in-
imicum tractare videtur, quemadmodum
quorundam ordinis S. Dominici Religi-
osorum declaratur exemplis.

Fuit quidam F. Henricus cognomina-
tus Sufo, natione germanus, genere no-
bilis, moribus, sanctitate, & perfectione
mirabilis. Hic cum quodam tempore so-
lito magis affligeretur, deprecabatur De-
um, ut se à tantis liberaret molestijs, ap-
paruit autem illi Dominus, & increpavit
eum dicens: Si cruci te affligerem, non
propterea despondere animum, aut co-
gitare, qua ratione liberari posses; quin
potius te ad illam, & ad aliud quodcu-
que supplicium patienter pro nomine
meo tolerandum, præparare deberes. A-
lia quoque vice, quibus percutiendus ef-
set aduersitatibus, eidem Deus declara-
uit, inter quas tres cæteris omnibus gra-
uiores proposuit, earumque postremam
hoc ferme modo aperiens, Suxisti, inquit,
hucusque, quasi infans lac ex vberibus
matris; at in posterum, non simili modo
lactaberis: neque enim has amplius gu-
stabis voluptates, sed paupertate macera-
tus, orbatus solatijs, uti totus à Deo &
hominibus derelictus, affligeris & male

H 3 tracta-

tractaberis ab amicis pariter & propin-
quis, tantisque impugnatus molestisque,
tentabis varia, & nihil iuuabunt, sperabis
auxilia, & non erit qui præstet, quæ
requiem, & non inuenies, omnesque
mul in te calamitates redundabunt, quæ
ipsi prout prædicta fuerant, euenere.

Alterum huic non absimile legitur de
virgine illa sanctissima Catharina Sa-
nensi, quæ postquam præter solitum
Domino visitata, & instar sponsæ di-
ctissimæ, humanissimè excepta fuisse,
tandem hoc desolationis peragrauit de-
sertum, & ne guttulam vnã aquæ salu-
taris ad restinguendam sitim, nec pug-
lum panis ad subleuandam famem
ritualem inueniens, sed venenatis videri
que septa serpentibus, circumdata feris
circumuallata hostibus, recurrebat ad
Deum, implorabat auxilium, clamabat
fundebat lachrymas, nec exaudiebatur
quia probaturus virginis animum post
statem dederat Dæmonibus omnem
am exercendi malitiam, totisque ex-
viribus oppugnandi: nec quiequam mo-
rabantur, parabant insidias, tentationes
moliebantur, machinabantur concupis-
centias, impuros exercebant actus, denique
que in forma ac specie terribili apparen-
tes, diuersis eam modis affligebant. Hæc
alijque

alijsque coarctata angustijs, quid attentaret, quò se verteret, aut quem expectaret propugnatorem? confugiebat ad Deum, & ipse se occultabat, petebat subsidium, & desolabatur; quanquam tunc non derelicta, sed maximè associata esset Deo, imò illius protectione defensa, qui eam deseruisse videbatur.

Verè hæc crux durissima & ponderosissima est, ad quam bannilandam vix humeri sufficiunt gygantum, quare non nisi hominibus varijs tribulationibus exercitatis eam imponit Deus. Dum ergò similes nobis subtrahi sentimus consolationes, oportet, vt humiliati nos indignos, & iustissimè iisdem priuatos profiteamur, vel quia tanquam ingrati & benè vti nescientes nostris meritis illas ascripsimus, & superbia inflati alios non habentes quasi minus dignos contempsimus, & in deprauatis affectibus mortificandis negligentiores, non perfectè voluntatem nostram Deo resignauimus, parui pendentis inspirationes diuinas, sola liberalitate ipsius nobis concessas; aut certè quia à peccato aliquo occulto & inordinato appetitu animus noster detinetur captiuus. Quãobrem intima cordis accuratius perscrutanda & examinanda,

H 4. & à for-

& à fordibus peccatorum, cunctisque De
bonitati contrarijs, quàm diligentissimè
purgāda sunt: quod cum pro virum no-
strarum magnitudine præstiterimus, &
cunq̄ue ipsi de nobis statuere & facere
placuerit, patienter sustineamus; si con-
solatur, suscipiamus gratanter; si defert
aut affligit, nec de hoc magnoperè con-
tristemur. nam licet medicina hæc facta
amara sit, nihilominus tamen ad animam
proderit salutem, & si quid solatij nobis
defuerit, hoc ipsum humilitatis, patien-
tiæ, dilectionis, perseverantiæ & reb-
quarum gratia & excellentia virtutum
compensabit, quæ tantò consolationis
spirituali, alijsque supradictis donis
indulgentijs præstantior est, quanto
nis melior medijs, quibus illum acqui-
mus.

Mulier multum dilecta viro, & ab eo
dem honorificè tractata, non magnope-
rè laudatur & extollitur, si vicissim amat
ac diligit virum, & cuncta ei prospere
imprecetur, ministret sedulò, & prom-
tam præstet fidem dū præsens est: at que
soliis fœderis & matrimonialis vinculi
memor, Maritum ita procul degentem,
vt, quasi vxoris oblitus, nec per literas,
nec per alios, de valetudine, vel de reditu
suo, alijsue necessarijs eam certiozem fa-

ciat, a
minus
Marit
laude
censer
Idem
stræ sp
ab ipso
quod i
tet, qu
erga n
sui in f
nim &
orum,
et si qu
men p
gius ab
feruen
nostru
tracta
Qu
ta fuer
giolor
si fuis
illos, v
cum in
riæ pa
in vita
fictus
bus ex
ciat

ei, aut derelictam consoletur, nihilominus, nec aliam ob causam, quam quia Maritus est, reueretur ac diligit, ipsa verè laude digna, verè fidelis, verè constans censenda est.

Idem omninò dilectissimo animæ nostræ sponso faciendum, præsertim, cum ab ipso desolari & malè tractari videmur quòd ideò diligētius nos præstare oportet, quia certiores sumus de amore illius erga nos, quàm vel Mulier vlla de mariti sui in se affectu fieri possit: nouimus enim & certò scimus, Deum nunquam suorum, vt solent homines, obliuisci; nam etsi quandoque occulterur, minimè tamen planè subducitur nobis, sed cum longius abesse putatur, iam proximus est, & feruentiore dilectionis suæ flammâ, cor nostrum accendit, ne consolatione subtracta languescat.

Quòd si destitutio & desolatio ista tanta fuerit, quantam supradictorum Religiosorum B. Catharinæ scilicet & Henrici fuisse commemorauimus, imitemur illos, vt detictis profligatisque hostibus, cum ingenti animi læticia & salute victoria palmam obtineamus: legitur enim in vita memorati fratris, quod varijs afflictus molestijs, & crebris desolationibus exercitatus, dixerit: Si labores & calamitates

lamitates tolerantibus gloria propoſita
 eſt ſempiterna, quid moramur? compo-
 tiamur vt conregnemus, crucifigamur
 cum Chriſto, vt & conglorificemur
 quia quibus Deus affligit, iſdem quoque
 conſolatur afflictos. Ipſum enim
 taliter poſtmodum conſolatus eſt, vt
 cere conſueuerit: Si quis aduerſitates
 miſerias patitur, quantum voluerit
 mentetur; quod me concernit, nihil
 quam mali in mundo pertuli, nec ſci
 quid ſit crux & afflictio, probe autem
 noui, quid gaudium & exultatio.

De Sancta Catharina Senenſi quae
 dicam? Haec plurimis & grauiffimis
 leratis ac ſuperatis anguſtijs & tenta-
 tionibus, ad dilectiſſimum læta recur-
 ſum, cum Beato inquit Anthonio
 Deus meus & Saluator meus, vbi late-
 quando te vocabam, & quare me derel-
 linquebas? Cui Dominus: Non ſola
 dilecta mea; quia antequam me voca-
 res, aderam, antequam quæreres, ad-
 ſum, cum pugnares, auxiliabar, conga-
 dens & congratulans tibi de victorijs
 neque enim laboribus, ſed patientia
 morum delector. Poſtmodum autem
 à DEO ita plenè adeoque perfectè con-
 ſolata & recreata fuit, vt omnino gra-
 tiæ particulares ipſi communicatæ
 Inc

incredibiles viderentur, nisi ab Authoribus fide dignissimis literis commendata essent, & bonitas Dei in clientes fideliter sibi famulantes, humanum excederet intellectū. Quare nō immeritō aiebat gloriosa spōsa Christi: In manibus Domini mors est vita, morbus sanitas, labor requies, & infernus parady sus.

His omnibus animæ sanctæ instruuntur, ne conturbentur si diutius fortè spōsus absit vel emanat, nec desperent, aut consternatæ dormiant, sed patienter ac vigilantes illum expectent, quoniam veniens veniet, & non tardabit.

CAPVT XXII.

*QVOD OMNIS NOSTRA FIDUCIA collocari debeat in meritis Christi,
& qualem hæc consideratio nobis
suppeditet consolationem.*

INter angustias & tribulationes nobis superuenientes, illud maximè nos cōturbat & affligit, q̄ Deū cum benignū & misericordem, tum etiam iustum & seuerum peccatorum sciamus & agnoscamus vltorem; & quia delictorum nostrorum non est numerus, summopere timendū, ne nos beneuolis misericordiæ suæ oculis nō sit respectus. Nā cū amoris

H 6 obie-